

и секретарь-тъ неговъ Яничія презъ Дунавъ-тъ въ Аустрію.

Това поставяне Кара Георгиево бѣше следъ Хайдуть Велковъ-тъ смъртъ втора и неизбѣжна тага за Сърбію. Турцы-тъ влѣзоха безъ никакво припятствие въ Смедерево и Бѣлградъ, кои-то крѣпости въ онова изненадно притѣснение немахъ доволно врѣмъ да ся осигурятъ съ препитаніе и затова имъ ся предадохъ. И цѣлъ зимъ стояше имъ Сърбія отворѣнъ отворена.

КараГеоргій като ся бави така презъ лѣто-то въ Сърбію двоумяще, сиречь занятъ съ мисль-тъ, да ли да иде или да остане въ отечеството-то си, а въ сѣщо врѣмя пакъ и недѣйствиющи нищо съ народъ-тъ, — стори това, че сѣ бавихъ Турцы-тъ цѣло лѣто по Сърбію, презъ кое-то лѣто мисляхъ ти да примиятъ въ Аустрію и да бѣдятъ на помощъ на Наполеона, (понеже мисляхъ че сѣ вече Сърбію покорили) кое-то много принесе за Наполеоново-то падение въ настоящъ-тъ зимъ при Москвѣ. Обаче всички усиленія на Сърби-тъ непомогнахъ имъ презъ цѣло лѣто нищо; зашто-то съ двойно бѣсненіе и съ скотскъ ярость скочихъ сега Турцы-тъ на безъ предводители и безъ главатары оставеный народъ; иъ Милошъ Обреновичъ кой-то помѣжду това първый той единъ предпостави отъ всички-тъ войводы, въ тоя часъ смъртъ-тъ си въ обятія-та на отечеството си, нежели животъ-тъ си отвънъ отечеството си, заслужва наистина имя-то на единъ великій духъ и ратникъ!